

jeg sagde før, at dette Lovforslag ikke er noget Skatteforslag i den Forstand, at det forøger Byrderne. Der sker en Omlægning, og der sker maaske en Forskydning, som fører til, at enkelte kommer til at betale lidt mere end før, andre lidt mindre, men det er ikke tænkt som et Skatteforslag, hvorigenem Skatterne skulde forøges, og det spejder man heller ikke efter derude; man spejder efter det modsatte, efter at der maatte vise sig Villie og Evne hos Regeringen med Tilslutning af Lovgivningsmagten til at mildne Byrderne, saa vidt det er gør ligt.

Lovforslaget betyder som sagt en Omlægning. Den højtærede Indenrigsminister var noget inde paa at forklare, hvori denne Omlægning bestod for de forskellige Kommuner, og derfor skal jeg ikke opholde mig nærmere derved. Jeg skal ikke gaa i Enkeltheder og er heller ikke i Stand til, som jeg maaske ogsaa allerede har sagt, helt at bedømme de Regler, der findes i Lovforslaget. Jeg maa tilføje, at vi her i Tinget heller ikke har haft den Adgang dertil, som Folketingets Medlemmer har haft, idet vi hverken i Betænkningen eller andetsteds har kunnet se de Beregninger, som man har benyttet i Folketinget, og som selvfølgelig for en stor Del har dannet Udgangspunktet for den Tilslutning, Lovforslaget har faaet. Men naar jeg anbefaler Lovforslaget, er det ikke alene, fordi det efter min Mening er Udtryk for en Retfærdighedshandling, men ogsaa af den rent personlige Grund, at jeg gennem min mangeaarige Virksomhed dels som Kommunalmand dels som Vurderingsformand og nu Skyldraadsformand i det Amt, hvori jeg bor, mere og mere er kommet til den Opfattelse, at i alt Fald Ejendomsskyldlovens Regler ikke har virket heldigt, for at bruge et mildt Udtryk. Og dertil kan jeg føje, at den Lov, vi fik vedtaget i 1922 om faste Ejendommers Beskatning til Staten, ikke mig bekendt har medført nogen som helst Revolution nogetsteds; jeg har ikke hørt, at den har afstedkommet nogen som helst Ulykker, og jeg tror, de allerfleste maa indrømme, at dens Virkninger i alt Fald ikke har været uheldige.

Naar jeg siger, at det nuværende System har virket uheldigt, er det maaske min Pligt at begrunde det nærmere, men for at gøre det er det nødvendigt for mig at gaa noget ind paa Reglerne for Vurderingen til Ejendomsskyld og maaske tillige paa de forskellige Institutioners Virksomhed, som har at gøre med disse Vurderingsreglers Udførelse i Praxis. Ærede Medlemmer ved, at den første Ansættelse til

Ejendomsskyld foretages af et Vurderingsraad i hver enkelt Kommune eller hvert enkelt Distrikt indenfor Kommunen, og foretages af 2 af Kommunalbestyrelsen udvalgte Mænd i Forbindelse med Vurderingsformanden. Dette sker indenfor de enkelte Kommuner. Saa blev der i 1922 ved Statskatteloven oprettet en ny Institution, der hedder Skyldraadet, og som dannes af de indenfor Amtsråds kredsen værende Vurderingsformænd, og yderligere har vi, som det er alle bekendt, som Topfigur oven paa denne Vurderingsinstitution Over-Skyldraadet. Jeg skal ikke komme ind paa eventuelle Uoverensstemmelser mellem disse forskellige Institutioner. Grundlaget for Vurderingen til Ejendomsskyld er ifølge Ejendomsskyldloven den paagældende Ejendoms Værdi i Handel og Vandel. Nu skal jeg ikke komme ind paa en Udtværing af, hvorledes dette skal forstås, men jeg vil gerne sige, at hvis Vurderingsmyndighederne — det er man vistnok inde paa og maaske med Rette; jeg skal ikke bestride Over-Skyldraadets Ret i saa Henseende; det har sin Kompetence og er sikkert klar over sit Ansvar — alene tager Hensyn til Handelsprisen; faar vi uvægerlig en Vurdering til Ejendomsskyld, som maa føre til en ganske uforvarselig Forskydning af Skattebyrden fra de store til de smaa Ejendomme — jeg taler her væsentligst om Landbrugsejendomme. Det kan sikkert ikke være anderledes efter de nugældende Bestemmelser. Jeg er klar over, at der kan være andre Opfattelser, men saa længe der staar i Loven, at Ejendommene skal ansættes til deres Værdi i Handel og Vandel, maa det forstås saadan, at det er de ydede Handelspriser, der skal danne Grundlaget for Ansættelserne, et vist Gennemsnitstal af Handelspriserne. Hvis vi i det hele taget skal have en Overinstans, et Over-Skyldraad, der nogenlunde er i Stand til at kontrolere Vurderingerne fra Sted til Sted Landet over, saa kan vi kun faa Materiale dertil ved at bygge paa Salgspriserne, det vil jeg indrømme. Men hvis det skal gennemføres i sin yderste Konsekvens, siger jeg: lad os saa komme bort fra Ejendomsskyldvurderingen, før dens Resultater viser sig alt for utiltalende og urimelige.

Jeg har en bestemt Anke imod denne Opfattelse, og ganske særlig imod dens Praktisering. Jeg maa maaske fremkomme med den her, uden at det dog skal være en Kritik af de overordnede Myndigheder. Jeg har paa Fornemmelsen — og jeg tror, at efterhaanden som jeg faar min Opfattelse udviklet, vil den vinde Tilslutning hos